

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

331.81

Hely

Idő

"1916"

Személy

Helyszám

Szerző:

Cím:

A záróóra

Forrás:

Népszava

Bp.

(Hely)

1916 VII/27

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

A záróóra

Kérdése dülőre jut a világháboru harmadik esztendejében.

Ezekben a történelmi időkben is jelentős esemény ez. A fegyverek zaja között is meg van a maga nagy fontossága a legkisebb szociálpolitikai haladásnak is. A kereskedelmi alkalmazottak társadalmi rétege különös módon rászorul az állam védelmére. Ez a társadalmi csoport bárhalátszólag a középosztályhoz tartozik, a dolog lényegét nézve, helyzete a munkásosztály legalsóbb rétegeinek sorsához hasonló. A munkaidő a kereskedelemben rendkívül hosszú. Mig vannak munkásrétegek, amelyek már kivívták a 8 órai munkaidőt, addig a magánalkalmazott urak 15—16 óras munkaideje egyáltalán nem tartozik a ritkaságok közé. A hosszú munkaidő rányomja a bélyegét erre az osztályra. A tuberkulózis áldozatait óriási mértékben szedi a kereskedősegédek közül. A művelődésre idejük nincs és ez meglátszik az egész réteg szellemi alkatán. Ezért örömmel kell üdvözlönnünk minden lépést, amely a munkaidőt a kereskedelemben megrövidíti és így segít legyőzni a tuberkulózis veszedelmét és megnyitni a szilipeket a műveltség, a fölvilágosodás számára.

A munkaidő megrövidítése, amelyiknek

körében is terjedő szociálpolitikai belátásnak a jele, hogy sem a kamara tagjai, sem a meghívott érdekképviselők küldöttjei között nem akadt egyetlen fölszólaló sem, aki a hétórai zárás behozatala ellen fölemelte volna tiltakozó szavát.

Az egyetlen kérdés, amely az értekezlet tagjait kettéválasztotta, a hétórai zárás terjedelmére vonatkozott. Voltak olyan kereskedők, akik csak a holt szezón hónapjaiban, januárban, februárban, márciusban, áprilisban, májusban, júniusban, júliusban és augusztusban akarták üzleteiket hétórákor bezárni, ezzel szemben sokan, az értekezleten fölszólalók többsége, a hétórai zárást az egész éven át kívánta meghonosítani. Az értekezletre meghívott elvtársaink természetesen az egész évre kiterjedő hétórai zárás szükségességét hangsúlyozták.

S valóban, míg a nyomós érvek egész légiója szól az egész évre kiterjedő hétórai zárás mellett, mi sem indokolja annak a rendszernek a meghonosítását, amely mellett az állam csak szociálpolitikai félmunkát végez. A hétórai zárás a kereskedelemben voltaképp nem érinti a kereskedők érdekeit. Ez a kérdés elsősorban a közönség megszokásának, a vásárlók beidegzésének a dolga. Közönségünk szociálpolitikai éretlenségét, léha és indokolatlan kényelemszeretetét nincs okunk dédelgetni. S ha a

egyik formája a kereskedelemben a hétóras záróóra behozatala, régi követelése a szakszervezeti alapon álló magánalkalmazottaknak. Szakegyletük, a Magántisztviselők és Kereskedelmi Alkalmazottak Országos Szövetsége, évek hosszú során át hirdeti ennek a követelésnek a szükségességét. És nagyon helyesen az állami rendezésre fekteti a fősúlyt. Mert míg a szenny konkurrencia módot ad az egyik kereskedőnek arra, hogy a boltját tovább tartsa nyitva, mint a másik, addig a kereskedők iparkodnak kibujni minden társadalmilag elvállalt kötelezettség alól. Állami parancsnak kell kimondania azt, hogy a szociálpolitikai belátás hiánya, az erkölcsi érzés tökéletlensége nem lehet a kereskedőnek fegyvere a létért való küzdelemben azokkal szemben, akikben a belátásnak, az erkölcsi érzésnek nagyobb mennyisége van meg.

A záróóratorvény módot ad a kereskedelmi miniszternek arra, hogy a székesfővárosban és a környékén a hétórai záróórát, élelmiszerkereskedésekben a nyolcórát, rendeletileg léptesse életbe a kereskedelmi kamara meghallgatása után. A budapesti Kereskedelmi- és Iparkamara szociálpolitikai szakcsoportja a miniszter fölhívására behatóan foglalkozott a záróóra kérdésével. Kétségtelenül az alkalmazottak erősödő szervezkedésének és a főnökök